

חלום

ס. קוזלוב

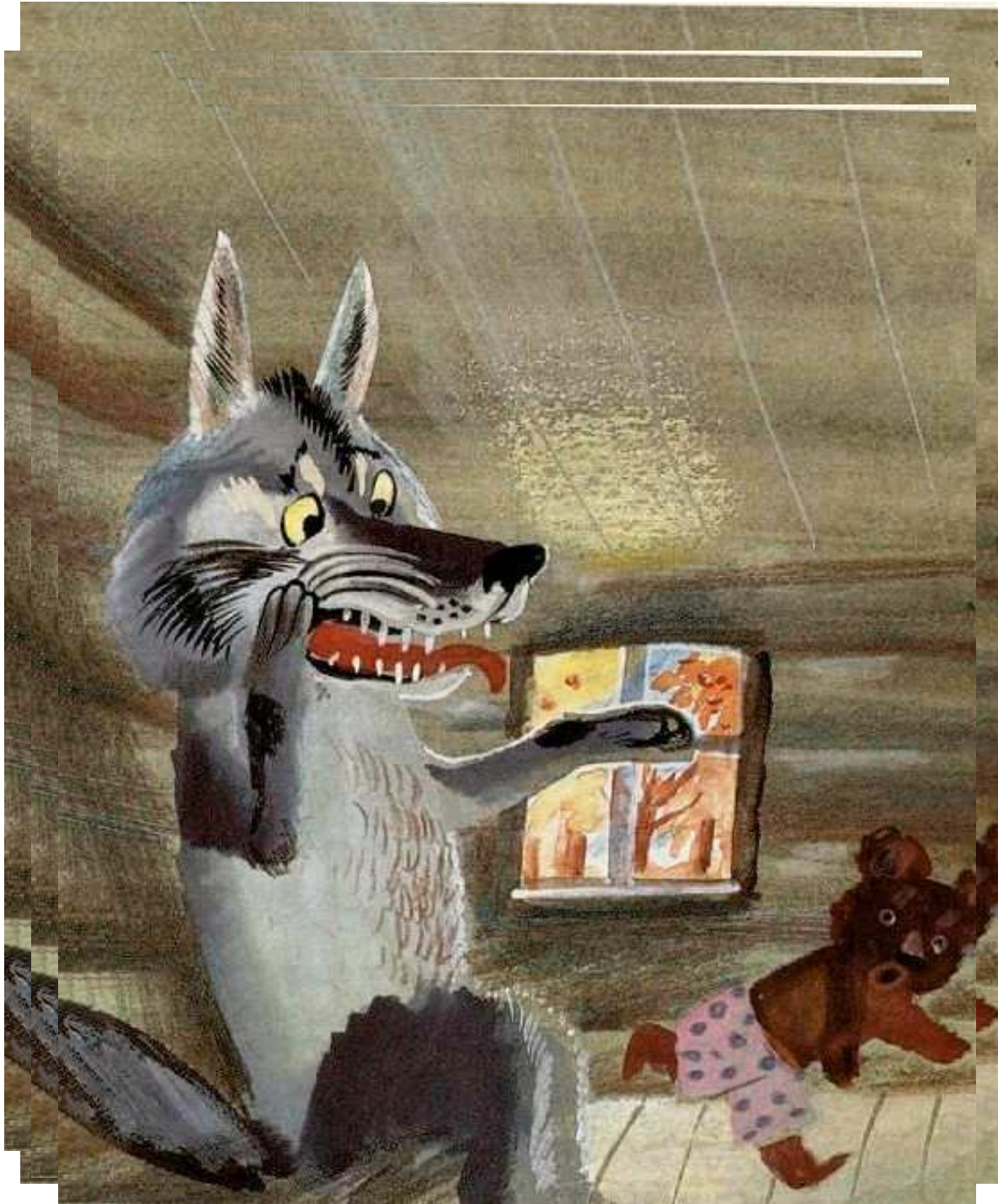
צייר ס. אוסטרוב

נשבה רוח סתיו. הכוכבים הסתובבו נמוך
בשמיים ואחד מהם נתפס בענפי האורן
בדיוק מול ביתו של החמור.
החמור ישב ליד שולחן, שם את ראשו על

הפרסות הקדמיות והביט בחלון.
"כמה שהכוכב הזה נראה דוקרני" חשב.
ונרדם.

ואז הכוכב ירד ישר אל החלון ואמר:
"איזה חמור טיפש! אפור כזה ואין לו ניבים."
"אין לי מה?"
"ניבים" ענה הכוכב "לחזיר בר אפור יש ניבים
וגם לזאב אפור. ולך אין."
"ולשם מה לי ניבים?" שאל החמור.
"אילו היו לך ניבים, כולם היו מפחדים ממך"
אמר הכוכב והוא נצנץ מהר-מהר ולחמור
צמחו ניבים, אחד מימין הלסת, שני משמאל.
"וגם ציפורניים אין לך" אמר הכוכב ועשה
לחמור ציפורניים.
אחר כך החמור מצא את עצמו ברחוב וראה
ארנב.
"ש-ש-שלום ארנב!" קרא. אך הארנב התחיל

לרוץ בכל כוחו והסתתר אחרי עץ.
"למה הוא מפחד ממני?" חשב החמור
והחליט לבקר אצל הדובון.
"טוק-טוק" דפק חמור בחלון.
"מי שם?" שאל הדובון.
"זה אני, חמור" ענה החמור וממש נבהל
כששמע כמה שהקול שלו צרוד.
"מי?" שאל הדובון.
"אני! פתח לי!"
הדובון פתח את הדלת ומיד רץ והסתתר
אחרי התנור.
"למה הוא מפחד?" שוב חשב החמור. הוא
נכנס לבית והתיישב על ספסל.
"מה אתה רוצה?" בקול מלא פחד שאל
הדובון מאחורי התנור.
"באתי לשתות תה" ענה החמור בקול צרוד.
"באמת קול מוזר קיבלתי" חשב.
"אין תה!" קרא הדובון "המחם דולף!"

"איך זה יתכן? הרי רק לפני שבוע נתתי לך
במתנה מחם חדש."
"שום דבר לא נתת לי! זה החמור שנתן לי
את המחם."

"ומי אני?"
"זאב!"
"אני? זאב? הרי אני אוכל עשב!"

"עשב?" הדובון הוציא את ראשו מאחורי
התנור.
"אני לא זאב!" אמר החמור. ובמקרה חרק
שיניים.
הוא תפס את ראשו ו.. לא מצא את האוזניים
הארוכות, הרכות שלו. במקומן היו איזו שהן
אוזניים קשות, קצרות..
"אני לא זאב!" שוב אמר החמור ושוב חרק
שיניים.
"נראה!" אמר הדובון. הוא יצא מאחורי
התנור. בכפותיו הוא החזיק מוט עץ ועל
ראשו חבש סיר מתכת.
"מה חשבת?" רצה לצעוק החמור אך הספיק
רק להוציא "פפ-פפ!" כי הדובון הכה אותו עם
מוט העץ בראשו ומיד תפס גם במגרופית.
"התחפשת לחבר טוב שלי, לחמור?
התחפשת?" צעק.
"אני מבטיח לך שאינני זאב" מלמל החמור

כשהוא מנסה להסתתר אחרי התנור "אני אוהב לאכול עשב."
"מה? עשב? אין זאבים כאלה" קרא הדובון.
הוא פתח את התנור והוציא מהאש אוד לוחט..

אבל אז החמור התעורר...
מישהו דפק חזק בדלת ונענע את ׀ המנעול.
"מי זה?" שאל החמור בקול דקיק.
"זה אני!" קרא הדובון שעמד אחרי הדלת
"מה קרה? ישנת?"
"כן" ענה החמור ופתח את הדלת "וחלמתי."
"נו?!" שאל הדובון כשהוא מתיישב על הספסל "חלום מעניין?"
"איום! הייתי זאב ואתה הכית אותי באוד לוחט.."
"ולא אמרת לי שאתה החמור?"
"אמרתי" ענה החמור "אבל לא רצית להאמין

לי. אמרתי שאפילו אם אני נראה כמו זאב,
בכל זאת אני אוהב לאכול עשב!"
"ומה?"
"לא האמנת.."
"בפעם הבאה" אמר הדובון "אמור לי בשינה
'דובון, אתה זוכר שדיברנו על החלום שלי?'
אז אמין לך."